Ч. 259 Пятниця 17 (30) падолиста 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Австро-угорска фльота в Азиї всхідній. — Румуньска бесіда престольна. — З гостини Кріґера в Парижи. — Анархісти в бельґійскім войску. — Голод в Індиї. — Вісти з Хіни.)

Команда австро-угорскої ескадри в Хіні — як доносить „Wiener Abendpost“ — приготовляє ся до зимового побуту. Треба передовсім числити ся з тим, що в наслідок замерзненя лиману ріки Пейго получене з Таку буде перерване. Тому кораблї „Мария Тереса“, „Асперн“ і „Зента“ поплили на разі до Коде, а корабель „Цісарева Єлисавета“ до Шангайкван. Команду австро-угорского відділу в Пекіні обняв корабельний поручник з парохода „Асперн“, Оскар Гезенмайр. Той відділ має тепер силу змішеної компаниї і числить до 190 людий. Як найстарший ранґою австрийский офіцир функціонує в Пекіні корабельний капітан Блес фон Самбуші з корабля „Мария Тереса“. З огляду на те, що всї инші держави репрезентують тут самі висші офіцири, то в численних конференциях з ними капітан Блес фон Самбуші заступає ц. і к. сили воєнні. Австро угорский корабель „Леопольд“, який тепер находить ся на австральскім побережю, удає ся на Сальомоньскі острови задля уставленя памятника для жертв з корабля Альбатрос, а звідтам дорогою на Филипини, відпливе до всхідної Азиї, аби в цьвітни забрати до вітчини всїх урльопованих і перенесених вояків. Також корвета „Дунай“, що тепер находить ся при американьскім побережу, відпливе до всхідної Азиї.

Румуньский парлямент отворено вчера престольною бесідою, котра вказує на конечність заведеня значних ощадностий в державнім буджеті. Дальше підносить потребу доброго виобразуваня войска. Відносини з всїми державами дуже добрі. Король висказав при тім надію, що хвилеве непорозуміне між Румунією а Болгариєю вскорі мине. Всї цивілізовані суспільні круги повинні у власнім спільнім інтересї виступити против сторонництв перевороту. Вкінци висказує престольна бесіда жаль з причини розрухів, які вибухли були в краю по оповіщеню нового податкового закона, але гадає, що ужите войска до втихомиреня розрухів було конечне.

Як зачувати відбула ся онногди між президентом Кріґером а француским міністром справ заграничних Делькасом конференция, на котрій Кріґер мав випитувати, яке становище займила би Франция супротив ріжних подій, які могли би приключити ся, коли би яка европейска держава схотїла взяти почин в справі Бурів. Делькасе дав Кріґерови пізнати, що Франция сама не прийме ся тої справи, однако колиб яка инша держава зробила початок, она радо его підопре. — Анґлійска часопись Daily Mail подає розмову свого дописувателя з Кріґером. Кріґер сказав тому дописувателеви, що Трансваль має ще 30.000 людий спосібних носити оружиє, а ті так довго будуть держати Анґлію, аж она згодить ся на мировий суд.

Онногди принесли бельґійскі часописи сензацийну вість, що там між войском викрито анархістичний заговор. Новійші телеграми доносять, що дійстно в провінциї люксембурскій в місті Булїон утворило 20 вояків 9 і 12 полку піхоти анархістичну шайку і наміряно отруїти підофіцира та убити сьвященика і бурмістра. В ту справу вмішані сини визначних державних урядників.

Голод в Індиї все ще панує і забирає множество жертв, мимо помочи, яку старає ся подати населеню правительство. Анґлійске міністерство одержало від індийского віцекороля телеграму, в котрій той описує сегорічну голодову нужду в Індиї. Віцекороль доносить, що в кількох округах не було вже від кількох місяців дощу. Правительство старає ся зарадити нуждї, але то неможливе. Голод навістив край заселений кільканайцятьма міліонами душ, а правительство роздало запомогу всего 420 тисячам осіб.

В справі хіньскій доси ще справа переговорів не поступила наперед, і положенє як союзних держав, так особливо хіньского правительства, дуже прикре. Причиною проволоки суть за високі жаданя держав, котрі конче хотїли би на хіньскій справі щось уторгувати, але так, щоби до добичи було як найменше спільників. Тепер робить знов перепони Америка і Японія.

ГАНЯ.

(З польского — Генрика Сенкевича.)

(Дальше).

Учитель відкинув рукою в гору великаньску, вовнисту чуприну, випив чарку, відтак затягнувшись димом, пустив носом дві его великі струї і говорив дальше:

— Побіч строгих наук — Селиме, ти вже пяний! — отже побіч строгих наук, єсть ще фільософія і суть ідеї. Тим також заповнює ся жите по береги. Але я волїю науки строгі. З фільософії, а особливо ідеально-реальної, то скажу вам навіть, що я сьмію ся. То балакане. Гонить мов за правдою, але так як пес за власним хвостом. І взагалї не люблю балаканини, я люблю факти. З води сира не витиснеш. Ідеї инша річ. Для них варта наложити головою, але ви і ваші вітці ходите дурними дорогами. Я вам то кажу. Нехай живуть ідеї!

Ми знов випили. В головах вже крутило ся. Темна склепова комната видалась нам ще темнїйшою; сьвічка на столї палила ся млавим сьвітлом; дим засланяв образи, завішені на стінах. За вікном на подвірю сьпівав дід набожну пісню до Пречистої Діви, і в перестанках грав сумну дідівску ноту на скрипці. Дивні чувства наповнили менї груди. Я вірив словам учителя, але чув, що не висказав ще всего, що може виповнити житє. Чогось менї не ставало, якесь тужне чувство заволоділо мною мимо волї; отже під впливом вина і хвилевої задуми, відозвавсь я тихо:

— А женщина, пане, женщина люблячa з пожертвованєм, чи нічого не заважить в житю?

Селим почав сьпівати:

„Женщина змінна єсть,
Глупий, хто вірить їй!“

Учитель поглянув на мене дивними очима, немов би гадав о чім иншім, але вскорі стрепенув ся! говорив:

— Ого, вже показав своє розніженє. Знаєш, що Селим далеко скорше вийде на людий, як ти. Тебе лихо возьме. Стережи ся, стережи ся, кажу тобі, аби тобі в дорогу не вілїзла яка спідниця і не зіпсула житя. Женщина, женщина! — тут учитель прижмурив своїм звичаєм очи — знаю трохи той товар. Не можу жалувати ся, справді, не можу жалувати ся. Але знаю й то, що не можна чортови подавати пальця, бо вхопить зараз за цїлу руку. Женщина, любов! цїле наше нещасте, що я дурниць робимо великі річи. Хочеш тим бавити ся так, як я, то бав ся, але не клади в то житє. Майтеж раз розум, і за фальшивий товар не платіть добрими грішми. Чи гадаєте, що я нарікаю на женщини? Анї менї то в гадці. Противно, я їх люблю, але не даю ся туманити власною уявою. Памятаю, коли перший раз любив ся в якійсь Льоли, то гадав, що её одіж то сьвятість, а то був звичайний перкаль. От що. Чи она винна, що ходила по болотї, замість лїтати по небі? Нї! то я дурний насильно приправляв їй крила. Мужчина досить дурненька зьвірина. Один і другий носить в серци Бог знає який ідеал, а що при тім чує потребу любити, то стрітивши яку небудь гуску, каже собі: „То тота“. Відтак пізнає, що помилив ся, і в наслідок тої малої похибки пропадає, або туманїє на цїле житє.

— Однако признасте, — сказав я — що мужчина чує потребу любити і певне самі чуєте ту потребу так, як инші.

Ледве замітний усьміх перебіг по устах учителя.

— Кожду потребу — відповів — можна ріжно заспокоїти. Я раджу собі по своєму. Я вже сказав, що з дурници не роблю великих річий. Я тверезий, справді тверезійший як тепер. Але я бачив богато людий, котрим житє пірвало ся і помоталось як нитка задля одної дївки, отже повтаряю, що цїлого житя не варто в то класти, що суть лїпші річи і висші цїли, і що любов, то пуста річ. За здоровле тверезости!

— За здоровле женщин! — крикнув Селим.

— Добре, нехай буде — відповів учитель. — То приємні сотворіня, коби їх лиш не брати надто поважно. За здоровле женщин!

— За здоровле Юзї! — крикнув я, цокаючись з чаркою Селима.

— Чекай, тепер на мене черга — відповів. — Здоровле... здоровле твої Ганї! Одна варта другої.

Кров у мнї заграла, а з очий посипали ся іскри.

— Мовчи, ти, Мірза! — крикнув я. — Не вимавляй менї в шинку того імени!

Новинки.

Львів дня 29-го падолиста 1900.

— Руске товариство педаґоґічне оповіщує, що безплатний пополудневий курс науки руского язика і літератури для учениць шкіл львівских розпічне ся в суботу дня 1 н. ст. грудня с. р. о годині 3-ій по полудни в школі видїловій ім. Шевченка при площи Стрілецкій ч. 6. В суботу наступить також подїл на відділи.

— Академія штук в Кракові буде торжественно отворена дня 5-го грудня с. р. В тім торжестві возьмуть участь між иншими п. Міністер просьвіти і п. Намістник гр. Лев Пінїньский.

— Вибух нафтового закопу. В Бориславі вибух нафтовий шиб ч. XX. власність галицкого карпатского товариства, від іскри електричної, котра дістала ся до ґазів. Закіп згорів цїлковито; шкода 6.000 корон. Робітники: Ів. Маркович, Генр. Вайс, Ів. Стащик. Яков Дубель тяжко попарені; а Стеф. Мичак конає в шпиталі.

— Велика крадіж на шкоду оо. Єзуїтів. До о. Ґроссо, настоятеля конґреґациї сьв. Іґнатия Льойолї в Турині, прийшло сими днями двох якихсь панів дуже елеґантно убраних і сказали, що они мають припоручене віддати на виховане до Єзуїтів дитину, хлопця дуже богатого чоловіка, котрий погиб у війні в Трансвалю. Коли вже залагоджено всї формальности що до принятя хлопця до інститута Єзуїтів, попросили ті панове о. Ґроссо, щоби він майно того хлопця, котре они мають в готівцї при собі, сховав на кілька днїв до зелїзної каси монастирскої. О. Ґроссо зробив то охотно, отворив касу і сховав там передані ему скарби. Але на другий день діждав ся великої несподіванки, бо коли отворив касу, не знайшов вже в ній 246.000 лір (ліра італїяньска має вартість корони), гроший, що були власностию конґреґациї. Дрожачими від перестраху руками взяв ся він отвирати передані ему вчера дві скринки з грішми і тепер аж переконав ся, що то були дві добре запаковані і запечатані скриночки з циґарів, повні каміня. За елеґантними злодіями і слід пропав.

— Процес братів Подруцких, Павла і Василя та їх спільників Александра Боґдановского і Антона Рудого о крадіж із замкненої зелїзної каси в фабрици п. Вчеляка при ул. Личаківскій в ночи з дня 22 на 23 грудня 1899 р. у Львові суми 23.000 корон. На основі вердикту судиїв присяжних засудив трибунал Александра Войтїха Боґдановского на $1\frac{1}{2}$ року тяжкої вязницї з постом що 14 днїв; Павла Мечислава Подруцкого званого Кузїв, на 7 лїт тяжкої вязницї з постом що місяця; Василя Подруцкого на 5 лїт тяжкої вязницї; а крім того Боґдановского і Павла Подруцкого на заплачене Вчелякови 21.000 кор., Василя Подруцкого на заплату 2000 кор. і наконець обох братів Подруцких на кошти поступованя карного. Головним виновником крадежи був челядник столярский Павло Подруцкий і він то намовив Боґдановского, щоби той підробив ключі до зелїзної каси. Коли опісля украли гроші, забрав їх Подруцкий до варстату столярского монастиря СС. Бенедиктинок і сховав під підлогою. Тут треба додати, що ігуменя того монастиря сестра Колюмба була покровителькою Павла Подруцкого і дала ему була навіть 2000 зр., щоби він міг образувати ся на сьпівака, бо він мав добрий голос і охоту до того. Всї чотири спільники дїлили ся по трохи грішми, а решту ховали то у Подруцкого під братрурою, то закопували на Високім замку, аж наконець Павло Подруцкий дїставши гроші від ігумені виїхав до Відня. Цїла справа вийшла на верх, коли Подруцкий дав знати у Відни на полїцию, що Боґдановский і Рудий обікрали его. Оба сї послїдні виїхали були до Америки і там арештовано їх в Ню-Йорку і так цїла справа вийшла на верх. Антона Рудого трибунал увільнив від вини і кари, бо він не брав участи в крадежи лиш знав о ній, а що не сказав того і держав ся їх то лиш длятого, що бояв ся, щоби Подруцкий его не забив.

— Коли війт забавляє ся в коршмі. В місцевости Шолімош на Угорщинї відбувала ся минувшої недїлї у великій коршмі весела забава. Старі і молоді обходили забавою день сьв. Катерини, а ще веселїйше стало в коршми, коли вечером явив ся місцевий війт Франц Ріґан і поставив цїлому товариству вина, щоби пило за здоровле его жінки, котрій також Катерина на імя. Коли вже всї добре собі підпили, прийшло кільком молодим людем до голови завести танець катериньский. Війтови сподобала ся тота гадка, закликано зараз циганів-музикантів і розпочав ся веселий танець. На нещастє прийшли около пів ночи до коршми патролюючі жандарми і спитали, чи єсть призволенє на забаву з танцями. Війт замість відповіди запросив жандармів до забави, але жандарми не хотїли приймити запрошеня. То розгнївало війта, а коли жандарми завізвали ще гостий, щоби они розходили ся, взяла вже підохоченого війта злість. Він крикнув на паробків, щоби викинули жандармів, а ті не дали собі то два рази говорити. Почала ся бійка, в котрій жандарми, щоби мати перевагу, ужили баґнетів і забили на місци двох паробків, Михайла Лебо і Андрія Кошілька. Перепуджені гості розбігли ся, а жандарми оковали війта і так відвели до уряду громадского.

— Ще про замах на старосту ґр. Старженьского. Гр. Старженьский, ц. к. староста в Подґуржу коло Кракова єсть по оногдашнім нападї зовсїм здоров. Рана, яку зробив ему напастник, єсть незначна, хоч сорочка в місци, де рана, була дуже закровавлена. Дальші доходженя за злочинцем показали, що він перескочив через паркан і при тій нагоді вирвав дві дошки з него. В місци, де перескакував через паркан, знайдено може на пів метра від него штилет, трогранний пильник, в деревляній колодцї, обвинений в папір з 227 числа социялїстичної ґазети Naprzód. Злочинець погубив також гроші коло паркану. Знайдено іменно одну монету коронову австрийску, одну монету італїяньску, 20 чентезімі, 4 штуки по 20 сотиків, 6 штук по 10 сотиків, 12 штук по 2 сотики і 7 штук по 1 сот. В кілька годин по замаху арештувала полїця якогось муляря Круліковского, але показало ся, що він нїчому не винен. Вчера над раном арештовано якогось робітника з копалень вугля, Щипка. У него найдено богато социялїстичних письм і відозв виборчих, а найбільше підозріне викликала та обставина, що у него знайдено револьвер на 6 вистрілів 7 мм. калїбру. Арештований випирав ся всего і підоймив ся доказати своє алїбі. Тимчасом післали револьвер до фахового знатока механїка Сіппеля а той сказав, що ре-

---

Сказавши то, кинув я чаркою до землї, аж розбила ся на тисячі кусників.

— Чи ти одурів! — скрикнув собі учитель.

Але я цїлком не здурів, лише гнїв кипів у мнї і палив ся як полумінь Я міг слухати всього, що о женщинах говорить учитель, міг навіть сподобати собі то, міг кепкувати з них так само як инші, але всьо то міг робити длятого, що не примінював слів і насьмішок до нїкого з моїх, що менї і на гадку навіть не прийшло, аби загальна теория мала бути приложена до дорогих менї осіб. Але почувши імя моєї пречистої сьвітки, вимовлене легкодушно в тім шинку, серед диму, бруду, порожних фляшок, корків і насьмішливої розмови, гадав я, що почув таку страшну річ, таку зневагу і кривду зроблену Гануни, що з гняву стратив майже притомність.

Мірза хвильку глядів на мене зачудований, але відтак скоро і его лице почало темнїти, очи іскрити ся, на чоло виступили пруги жил, а черти лиця видовжили ся і стали острі, як у правдивого Татарина.

— Ти бороиш менї говорити, що менї сподобає ся? — крикнув глухим голосом, перериваним скорим віддихом.

На щастє вмішав ся між нас в тій хвили учитель.

— Ви не достойні мундурів, які носите! — крикнув. — Що, будете бити ся, чи возьмете себе за волосе, як малі школярі? Ось які фільософи, що розбивають собі голови склянками. Встидайте ся! Вам говорити о загальних справах. Встидайте ся! З борби умів, до борби на кулаки! Ану! а я вам кажу, що підношу тоаст в честь універзитетів і що будете дураками, коли не напєтесь до себе і коли хоч капля лишить ся у ваших чарках.

Ми оба схаменулись. Однако Селим, хоч більше пяний охолов перший.

— Перепрашаю тебе — сказав мягким голосом — я дурень.

Ми стиснули ся сердечно і випили чарки до дна в честь університетів. Відтак учитель засьпівав: Gaudeamus. Крізь скляні двері що вели до склепу, почали нам приглядати ся купчики. На дворі смеркало. Ми всї були пяні, як нїколи. Наша веселість дійшла до найвисшої точки і почала поволи остигати. Перший учитель попав в задуму і по якімсь часї сказав:

— Всьо то добре, але разом зібравши, житє дурне. То всьо штучні средства, а що там тому в души діє ся, то инша річ. Завтра подібне до нинї: та сама біда, чотири голі стіни, сінник, діраві чоботи і... так без кінця. Праця і праця, а щастє.... от! Чоловік дурить себе як може і заглушує... Бувайте здорові!

Кажучи то наложив на голову шапку з обірваним дашком, порушав кілька разів руками, немов би запинав мундур на ґузики, котрих не було, закурив папіроси і махнувши рукою, сказав:

— Ну, заплатіть там, бо я голий і бувайте здорові. Можете о мнї памятати, або нї. Менї всьо одно. Я не дуже чутливий. Бувайте здорові, мої добрі хлопці.... ,

Послїдні слова висказав зворушеним і мягким голосом, немов би перечив заявленю, що не дуже чутливий. Бідне серце потребувало і було спосібне любити так, як і кожде инше, але недоля від дитинних лїт, убожество і людска байдужність научили его замикатись в собі. Була то горда душа, хоч горяча, отже все повна побоюваня, аби її не відіпхнено, колиб комусь перша надто сердечно накинула ся.

Ми лишились хвильку самі і під впливом якогось смутку. Були то може сумні причутя, бо бідного нашого учителя не мали ми більше бачити в жи ю. Нї він сам, нї ми не догадували ся, що в его грудях був вже від давна зарід смертельної недуги, на котру не було ратунку. Біда, надмірне напружене, горячкова праця над книжками, безсонні ночи і голод приспішили нещастє. В осени, на початку жовтня, ваш учитель умер на сухоти. За его домовиною ішло навіть не богато товаришів, бо то були вакациї і лиш бідна мати, перекупка сьвячених образів і воскових сьвічок з під доминіканьского костела голосно заводила за сином, котрого часто не розуміла за житя, але котрого, як звичайно мати, любила.

V.

На другий день по тій нашій піятицї, прийшли конї від старого Мірзи з Хорель і оба з Селимом рушили ми рано до домів. Перед нами було добрих дві доби їзди, тому позривали ся ще досьвіта. В нашій каменици всьо ще спало, лиш в офіцині напротив, заяснїло у вікнї серед цьвітів личко інститутки Юзї. Селим, надївши на себе подорожну торбу і академичну шапку, станув у вікнї готовий вже до дороги, аби дати пізнати, що виїздить, на що стрітив его з поза цьвітів сумовитий погляд. Але коли одну руку положив на серци, а другою переслав поцїлуй, личко за цьвітами спаленїло і скоро подало ся назад, в глубину комнати. На долинї, на подвіри, затуркотїла по каміню бричка, запряжена чотирма хорошими кіньми: час було пращати ся і сідати, але Селим ждав і стояв уперто у вікнї, дожидаючи, чи ще чого не побачить. Однако надія завела его і вікно було пусте. Аж коли ми зійшли на долину, переходячи попри темні сїни в офіцинї, побачили ми на сходах дві білі панчошки, оріхову спідничку, похилені груди і двоє ясних очий, прислонених рукою, вдивлюючих ся з сумерку в денну ясність. Мірза кинув ся сейчас до сїний, а я сївши на бричку, що зараз побіж стояла, учув якісь шепти і якісь відголоси, дуже подібні до відголосів поцїлуїв. Відтак вийшов Мірза, почервонїлий, напів сьміючий ся, напів зворушений і сїв побіч мене. Візник рушив кіньми, мимохіть оба з Мірзою поглянули ми у вікно; личко Юзї знов яснїло між цьвітами, ще хвиля: висунула ся ручка з білою хустиною; ще один пращальний знак і

вольвер есть так заржавілий, що не можна сказати, чи арештований уживав его перед кількома годинами. Коли однакож він, механік ліпше придивив ся револьверови, побачив з боку коло маґазину якусь рису в ржи зроблену мабуть чимсь кінчастим, але середної твердости. Може отже бути, що виновник, вистріливши набій, прийшов до дому і деревляною тріскою видобув гільзу, причім зарисував заржавілий маґазин а відтак вложив сліпий набій. На Андрія Щипку звернули увагу люди з села Вжонсковіце коло Сьвйонтник, довідавши ся, що там крутить ся по селі і перебуває хвилево у своєї матери робітник, що приїхав перед кількома днями з Льґотки під Остравою, котрий має револьвер, і після опису, подібний до напастника. В хвили, коли прийшли его арештувати, застали его сплячого. Щипек зразу крутив, і казав, що не має револьвера, але при ревізиї револьвер знайдено. Мимо того Щипек перечить всему.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Дня 2 падолиста с. р. отворено дальшу часть шляху з Равдніц Бездекова до стациї Равдніц ново вибудованої зелізниці льокальної Равдніц Господин, в окрузі ц. к. Дирекциї зел. держ в Празі. З днем отвореня сего шляху заведено, на цілій зелізници льокальній Зльоніц Господин-Равдніц, нормальний рух особовий і товаровий.

— З днем 1 грудня с. р. застановить ся рух поїздів особових ч. 1225 і 1226 поміж Живцем і Сухою в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Кракові.

— Зміна назви стациї Ваппольтенрайт-Рабс. Дотеперішня назва стациї Воппольтенрайт-Рабс, лежачої на шляху Відень (зел. ціс. Ф. І.) Еґер буде змінена з днем 1 грудня 1900 на „Ваппольтенрайт“.

— Зміна обсягу діланя стациї Кіселев. Стация Кіселев на шляху Лужани-Заліщики, що була отворена дотепер для загального руху, зістане перемінена від 1 січня 1901 в пристанок особовий, з обсягом діланя, розтягаючого ся на надачу і видачу товарів цілими возами.

— Австро-угорско-румуньский звязок зелізничий. З днем 1 січня 1901 увійде в житє додаток І до зшитки 1-ої, 2-ої части і додаток І до 3-ої части тарифи.

Телеґрами.

Париж 29 падолиста. В копальнях вугля в Аніш лучила ся страшна катастрофа. В закопі Сен Люї вибухли ґази; погибло до 50 людий.

Тієнтсін 29 падолиста. Тутешне провізоричне правительство, в склад котрого входять представителі Німеччини, Анґлії, Росиї, Франциї, Америки і Японії ухвалило збурити міскі мури і засипати оборонний рів.

Берлин 29 падолиста. Німецкі часописи довідують ся, що німецкий амбасадор в Парижи ґр. Мінстер має вскорі уступити з причини старости.

Лівадия 29 падолиста. Урядовий бюлетин доносить, що здоровлє царя досить добре. Горячка уступила і цар спить в ночи добре.

Льондон 29 падолиста. Daily Chronicle доносить, що Кріґер удавав ся з просьбою до всіх держав о інтервенцию. Лише дві держави мали відповісти прихильно.

Курс львівский.

Дня 28-ого падолиста 1900.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
І. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	630·—	650·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	531·—	541·—
Акциї ґарбариї Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	420·—	440·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·80	90 50
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	91·50	92·20
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	92·20	92.90
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·80	91·50
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·30	96·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101·20
„ „ „ „ 4½%	98·50	99·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·30	89·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·50	72·50
Міста Станиславова	145·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	45·50	47.50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	23·—	24.—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	59·—	61·—
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	14·—	15·—
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8 50	10·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·35	11·50
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	117·30	118·—
Доляр америк.	4·80	5·—

бричка виїхала на улицю, забираючи мене і прехороший ідеал бідної Юзї.

Ранок був дуже вчасний, місто ще спало; рожеве сьвітло зорі бігало по вікнах сплячих камениць; денеде лиш ранна птиця, перехожий будив кроками дрімаючий відгомін; денеде сторож замітав улицю; часом затуркотів візок з яриною, що їхав з села на міский торг. Впрочім було тихо, ясно, воздушно і сьвіжо, як звичайно в літнім поранку. Наша маленька бричка, запряжена кіньми як кати, підскакувала на бруку, як орішок на шнурку. Вскорі облив наші лиця сьвіжий і холодний подув від ріки, задуднів міст під копитами коний і по півгодинній їзді були ми за рогачками серед обширних піль, збіжа і лісів.

Широко віддихали наші груди, препишним воздухом поранку, а очи пасли ся околицею. Земля будила ся зі сну, перлиста роса висіла на мокрих листках дерев і сияла на колосю всякого збіжа. В живоплотах крутили ся весело птиці, витаючи голосним щебетом красний день. Ліс і луки вививали ся з ранної мраки, немов з пелен; тут і там на луках ясніла вода, по котрій серед золотих цьвітів бродили бузьки. Рожеві дими виходили просто в гору з коминів сільских хат, легкий вітер нагинав филею жовті лани зрілого жита і стрясав з них нічну вогкість. Радість розлягала ся довкола; здавало ся, що всьо будить ся, жиє і що ціла околиця співає поранну молитву.

Що діяло ся тоді і в наших серцях, легко кождий зрозуміє, коли пригадає собі, як за молодих літ вертав в такий хороший літний поранок до дому. Літа дитиньства і шкільної зависимости були вже поза нами, розпростер ся широко молодечий вік, немов буйний степ повний цьвітів з безмежним овидом, цікавий а незвістний край, до котрого вибирались ми в дорогу під доброю ворожбою: молоді, сильні, майже з крилами на раменах, немов орлята. З усіх скарбів на сьвіті, найбільшим скарбом есть молодість, а з того скарбу не видали ми ще при цілім богатстві его ні гроша.

Дорогу відбували ми скоро, бо на всіх головних пристанках ждали на нас розставлені коні. Другого дня по цілонічній їзді, під вечер, виїхавши з ліса побачили ми Хорелї, а радше кінчастий верх домашного мінарету, сьвітячий в блеску заходячого сонця. Вскорі в'їхали ми на греблю, висаджену вербами, по котрої обох сторонах лежали два величезні стави з млинами і тартаками. Проводило нас сонне рахкане жаб, що сиділи по зарослих шуваром берегах в огрітій денною спекою воді. Знати було, що день кінчив ся. Греблою вертали до господарчих будинків стада худоби і овець, ослонених туманами пороху. Тут і там громадки людий з серпами, косами і граблями на раменах, спішили до дому приспівуючи собі. Ті добрі люди задержували бричку та цілували по руках і сердечно витали Селима. Вскорі сонце похилило ся ще більше до заходу і укрило до половини свій ясний круг тростиною. Лиш золотиста смуга сьвітла відбивала ся ще серединою ставів, по котрих берегах дерева відбивали ся в гладкім зеркалі вод. Ми звернули трохи на право і гнеть серед лип, тополь, смерек і ясеңів блисли білі стіни хорельского двора. На подвіри озвав ся дзвінок, скликуючий людий на вечерю, а рівночасно з мінаретової вежі озвав ся сумовитий, співаючий голос домашного муезіна, сповіщаючий, що сьвідиста піч спадає з неба на землю і що Аллах есть великий. Немов би до втору ще музеінови, бузько стоячий в гнізді уміщенім на вершку дерева понад дахом двора, полишив на хвилю камінний спокій, підніс дзюб, як мідяну спису до неба, відтак спустив его на груди і заклекотав, киваючи головою, немов на привіт. Я поглянув на Селима. Мав сльози в очах, а его погляд сьвітив незрівнаною, ему лиш вродженою солодостию. Ми в'їхали на подвіре.

(Дальше буде.)

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).